

ЧАРЛС БУКОВСКИ СТУДЕНА НОЩ

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Лесли крачеше бавно под палмовите дървета. Прескочи внимателно една кучешка фъшкия. Беше 10.15 вечерта в източен Холивуд. Цените на стоковата борса се бяха качили с 22 пункта през този ден и експертите не можеха да обяснят защо. Експертите бяха много по-добри в обясненията си, когато пазарът падаше. Мрачните прогнози май дори ги правеха щастливи. В източен Холивуд бе студено. Лесли закопча най-горното копче на палтото си и потрепери. Присви рамене, за да се предпази от студа.

По алеята срещу него се появи дребен мъж със сива филцова шапка. Мъжът имаше лице, което наподобяваше диня, без всякакво изражение. Лесли извади цигара и се отмести малко, за да застане точно на пътя на мъжа. Мъжът беше на около 45, пет фута и шест инча, вероятно около 140 фунта.

— Да имате кибрит, сър? — попита той мъжа.

— О, да... — Мъжът посегна с ръка към джоба си, а в този миг Лесли присви коляно и го удари в слабините. Мъжът изохка и се преви надве, а Лесли го удари здраво зад ухото. Когато мъжът падна, Лесли коленичи, обърна го по гръб, извади ножа си и преряза гърлото му под студената лунна светлина на източен Холивуд.

И всичко беше много странно. Като полузабравен сън. Лесли не можеше да разбере дали всичко това действително ставаше, или не. В началото кръвта като че ли се колебаеше, виждаше се само дълбоката рана, после кръвта избликна силно. Лесли се отдръпна отвортен. Изправи се, отдалечи се. После се върна, пхна ръка в джоба на мъжа, намери кибрита, пак се изправи, запали цигарата си и продължи по пътя си за дома. Лесли никога нямаше достатъчно кибрит, кибритите като че ли все не стигаха. Кибритите и химикалките...

Лесли седна до масата пред чаша скоч и вода. По радиото изпълняваха нещо на Коуплънд. Е, Коуплънд не беше кой знае какво, но бе все пак по-добре от Синатра. Човек взема каквото му се дава и се опитва да се справи с него. Това му беше казвал неговият старец. О, майната му на неговия старец. Майната им на всички Исусови чеда. Майната му и на Били Грейъм, да му го начукат в шибания задник.

На вратата се почука. Беше Сони, младият рус хлапак, който живееше в апартамента на отсрещната страна на двора. Сони беше половината мъж, половината полов орган и това го смущаваше. Повечето момчета с големи членове имат проблеми, когато чукането

свърши. Обаче Сони бе по-приятен от болшинството от тях: той беше мил, любезен и притежаваше известна интелигентност. Понякога бе дори забавен.

— Слушай, Лесли, искам да поговоря с теб няколко минути.

— О, кей. Но, по дяволите, изморен съм. Бях на пистата цял ден.

— Лошо, ъ?

— Когато всичко свърши и се върнах на паркинга, видях, че някакво копеле е откъртило чистачките на колата ми, минавайки оттам. Такава тъпа, просташка гадория, знаеш!

— Как ти вървеше с конете?

— Спечелих 280 долара. Но съм уморен.

— О, кей, няма да стоя дълго.

— Добре. Какъв е проблемът? Твоята старица ли? Защо не вземеш да я набиеш здравата, твоята старица? После и на двамата ще ви стане по-добре.

— Не, мойта старата си е наред. То е просто... по дяволите, не знам. И това, и онова, ти знаеш. Някак, аз не мога да навляза *вътре* в нищо. Някак, не мога да се хвана за никакво *начало*. Изглежда всички врати са затворени, всичко е заключено. Всички карти май вече са раздадени.

— Шибана история, но това е стандартно. Животът е игра на силните. Но ти си само на 27, може да извадиш късмет в нещо, някак си.

— Ти с какво се занимаваше, когато беше на моята възраст?

— При мен беше по-зле, отколкото при теб. Нощем в тъмното лежах навън, пиан, на улицата, надявайки се някоя кола да ме прегازی. Но и такъв късмет не извадих.

— И не можеше да измислиш никакъв друг изход?

— Това е едно от най-трудните неща, да измислиш какъв трябва да е първият ти ход.

— Даа. Всичко изглежда така безполезно.

— Ние убихме Божия син. Вярваш ли, че това Копеле някога ще ни прости? Аз може да съм луд, но знам, че Той не е.

— Ти си седиш тук, в скъсания си халат и си пиан през половината време, а все пак си по-нормален от всички, които познавам.

— Хей, това ми хареса. Много хора ли познаваш?

Сони само присви рамене. — Искам да разбера само едно: има ли изход? Има ли изобщо някакъв изход?

— Хлапе, изход няма. Психолозите ни съветват да вземем да се занимаваме с шах, с колекциониране на марки или с билиард. Всичко, каквото и да е, вместо да мислим над по-важните неща.

— Шахът е скучен.

— Всичко е скучно. И няма избавление. Знаеш ли какво татуираха по ръцете си някогашните безделници? „РОДЕНИ, ЗА ДА УМРЕМ“. И колкото и комично да звучи това, то е основата на мъдростта.

— Според теб, какво си татуират по ръцете сегашните безделници?

— Не знам. Вероятно нещо от рода на „ИСУС СЕ БРЪСНЕ“.

— Ние не можем да избягаме от Господ, нали?

— Може би Той не може да избяга от нас.

— Хей, слушай, с теб винаги е хубаво да се говори. Аз винаги се чувствам по-добре, след като съм говорил с теб.

— Винаги на твое разположение, хлапе.

Сони се изправи, отиде до вратата, отвори я, затвори след себе си, замина. Лесли си наля още един скок. „Овните“ на Ел Ей бяха подсилили отбранителната си линия. Добра идея. Всичко в света еволюираше към ОТБРАНА. Желязната завеса, железният разум, железният живот. Някой истински решителен треньор най-после ще се заеме да изритва топката от първа база всеки път, когато тя попадне в ръцете на отбора му и по този начин никога няма да загуби игра.

Лесли довърши питието си, смъкна панталона си и почеса задника си, напъхвайки пръстите си навътре. Хората, които лекуват хемороидите си, са глупаци. Когато наоколо няма никой друг, е чудесно средство, за да се преборваш със самотата. Лесли си наля още един скок. Телефонът иззвъня.

— Ало?

Беше Франсин. Франсин обичаше да го впечатлява. Франсин обичаше да си мисли, че го впечатлява. Но беше отегчителна досадница. Лесли често си мислеше колко е любезен, да ѝ позволява да

го отегчава по този неин начин. Всеки средностатистически мъж би й затворил слушалката с бързината и размаха на гилотина.

Кой беше човекът, написал онова изключително есе за гилотината? Камю? Камю, да. И Камю бе един досадник. Но есето му за гилотината и онова другото, „Странникът“, бяха изключителни.

— Днес обядвах в хотел „Бевърли Хилз“ — каза тя. — Седнах на една маса сама. Поръчах си салата и напитки. Дъстин Хофман беше там, както и някои други филмови звезди. Започнах да говоря на хората, които седяха близо до мен, а те се усмихваха и кимаха, всички маси наоколо станаха само усмивки и кимвания, и малки жълти личица, като глухарчета. Аз продължих да говоря, а те продължиха да се усмихват. Защото си мислеха, че съм някаква откачена, и че единственият начин да се отърват от мен, е да се усмихват. И се изнервяха все повече и повече. Разбираш ли?

— Естествено.

— Помислих си, че може да искаш да чуеш това.

— Ъхъ...

— Сам ли си? Искаш ли компания?

— Тази вечер съм наистина изморен, Франсин.

След малко, Франсин затвори телефона. Лесли се съблече, пак почеса задника си и влезе в банята. Изми няколкото зъба, останали в устата му. Каква грозотия, да си стърчат така. Трябваше да избие тези останали зъби с чука. С всички тия улични боеве, в които бе участвал и пак никой да не го уцели в предните зъби. Е, някой ден на всичко така или иначе, щеше да му дойде краят. Окончателно. Лесли сложи още малко паста на електрическата си четка за зъби и се задържа там дълго, опитвайки се да спечели време.

След това остана много дълго полулегнал в леглото с един последен скоч и с цигара. С питието и цигарата, човек поне имаше какво да прави, докато чакаше да види как ще се развият нещата.

Той погледна към кутията кибрит в ръката си и внезапно осъзна, че беше същата, която бе взел от мъжа с диненото лице. Тази мисъл го сепна. Това беше ли се случило наистина, или не? Загледа се озадачен в кибрита. Прочете надписа на него:

1 000 етикети по поръчка,

с вашето лично име и адрес
Само за 1 USD.

Е, каза си той, това изглежда доста изгодна цена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.